

Jézus Urunk tanítása

2018. január 5.

Jézus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik elfogadtátok szívetek nyitottságával a meghívást, és engedelmeskedve megjelentetek, hogy együtt éljétek át a mai nap ünnepet, és a fájdalom, szenvedés Golgotájának részeseivé válhassatok.

A mai napon a tanítás ismételen nem ismeretlen előttetek, hisz már hallottátok, és részeseivé válhattatok, hisz most megadtam számotokra e hónapnak, elsőként, első részét egy pár gondolatban¹, és utána a hónapnak a második részéből a tanítást². Az első része, ugye, az, hogy jelen van János, aki áll a tó partján, és vele vannak, akik hallgatták őt, akiről néha úgy halljátok az *Írásában* is, hogy Jánosnak is voltak tanítványai, akik követték őt. És mikor meglátta, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok közeledek feléje, akkor így szólt:

– Íme, az Isten Báránya!

És közülük kettő, aki nagyon figyelte ezeket a szavakat, utána mögéje szegődve követték Őt, majd, mikor megfordulva, megkérdezni, hogy:

– Mit akartok?

– Azt szeretnénk tudni, hogy hol laksz?

– Akkor jöjjetek, és megmutatom nektek.

És akkor jön egy másik rész tanítása, amelyet máma nektek megadtam, ebből csak egy pár gondolatot emeltem ki, hogy itt még János, ugye, a tanítványoknak szól, és elmondja, hogy: „Íme, az Isten Báránya!”, a mai tanítás pedig már úgy szól hozzátok, hogy már elfogták Jánost. És akkor Én, Jézus Krisztus Uratok vagyok jelen, amiről János beszélt a várakozás-időben, ugye, hogy:

– Térjete meg! Eljön Isten Országá!

Itt az van, ismételen, hogy hirdetem nektek az *Isten Evangéliumát*: Térjete meg! Higyete benne, mert közel van már Isten Országá.

Úgy-e, milyen egyszerű a gondolat, amelyen végig lehet menni? Hisz a várakozásban is arról szól, hogy térjete meg, és higgyete.

Itt megint arról van szó, hogy térjete meg, és higgyete. De itt folytatódik a tanítás még azzal, hogy megtörténik a kiválasztás, hisz négy testvért meghívok, hogy kövessenek. És ezek mindjárt ott hagynak mindent, és örömmel elindulnak, hogy kövessenek, hogy nyomomba léphessenek, hogy ez által éljünk, és haladjunk a mindennapokban.

¹ Ezen a napon a Golgota előtti első ajándék-tanítás a következő volt: *Keresztelő János tanúságtétele* és *Az első tanítványok* (Jn 1,29–39).

² Ezen a napon a Golgota előtti második ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus tanítani kezd Galileában* és *Az első tanítványok meghívása* (Mt 4,12–25).

Itt el kell gondolkodni azon, hogy a meghívás hogyan és miképpen jön el felétek és hozzátok, hogyan érinti meg a szíveiteket, és az érintése révén hogyan engeded, hogy működjön rajtad és benned. Hisz nem ismeretlen a kérés, a felajánlás és a tanítás, mert a tanítás úgy szól felétek, hogy higgyetek, bízzatok, és kövessetek, mert ugye, eljön hozzátok is Isten Országá. De most a jelenben ezt lefordítva nektek, a mai életetekben, már itt van Isten Országá: bennetek. Ha felismertétek a tanításomat, és ha elfogadtátok, és a tanítást szívetekbe zártátok, hogy működjön rajtatok és bennetek, és akkor azt mondhatod, hogy: „Isten Országá már bennem van! Megélhettem a tanítás kegyelmét és ajándékát.”

Emlékezzetek pásztorotokra, akire sokszor mondjátok néha, hogy hiányzik. Hányszor mondta nektek a szentbeszédében, hogy nem várnotok kell már, mert ha megértitek a tanítást, akkor majd felismeritek, hogy Isten Országá már itt lesz velünk.

Én meg ma azt mondom nektek: Isten Országá már bennetek van – mindazoknak, akik elfogadták tanításomat, mindazoknak, akik hittek ebben a tanításban, és mindazoknak, akik szintén, mint ahogy tanítványaim, akiket a meghívásban meghívtam.

Úgy-e, hogy is van a tanítás?

Hogy tovább mentem a galileai tó partján, és megláttam Simont és annak testvérét, András – akik mit csináltak?

Mivel halászok voltak, hát a hálójukat vetették a tengerbe.

És mit mondtam nekik?

– Jöjjetek, és kövessetek, mert Én emberhalászokká teszek titeket.

Ők nem álltak meg gondolkozni, hogy mit is jelent ez. Letették a hálót, ott hagyták, és elindultak, mert hittek a hívásban.

Ha ti is tudtok a hívásban hinni, és elindulni a hívás által, akkor valóban Isten Országá bennetek lehet. De amíg kételkedtek, amíg gondolkodtok, hogy mitévők legyetek, és hogyan cselekedjünk, akkor addig nem tud Isten Országá eljutni a bensőtökbe, hogy megmutassa mindazt, amire vágya-koztok, és amire szükségetek van.

De itt nemcsak Simon és András volt meghívva, hanem ugye, kicsit tovább megyünk a parton, ki van jelen?

Zebedeus. S annak is jelen van két fia, Jakab és János. És azoknak is, ugye, mit mondok?

– Jöjjetek, és kövessetek.

És mit tettek?

Mivel ők a hálót javították, nem pedig kidobták a tengerbe – mit csináltak?

Letették.

Lehet, hogy atyjukra néztek, de elindultak, ott hagyták atyjukat, ott hagyták a napszámosokat vele együtt, és ők tovább mentek, mert kaptak egy

hívó szavat, amely megérintette szívüket, és az érintés olyan erős volt, hogy ebben csak hinni lehetett, és a szerint cselekedni.

És ti a földi életetek folyamán hányszor és hányszor kaptok hívást, hányszor és hányszor fogadjátok el, hányszor és hányszor engeditek meg, hogy megérintsen, és „a szerint éljek és cselekedjek”? Mert ha ezek mind-mind így működnek rajtatok és bennetek, akkor már boldogan mondhatjátok, örömmel: „Köszönöm, Uram, hogy engem is meghívtál. Köszönöm, Uram, hogy elindulhattam ezen az úton. Köszönöm, Uram, hogy megadtad a tanításaidat, ami által már egész addig juthattam e mindennapokban, hogy Isten Országáa bennem lehet.”

Mert hogyan is vannak a tanítások? A mai nap pásztorotok is hogy szólt felétek?

Elmondta, hogyan kell tisztelni az Istenanyát, akinek mi is gyermekei lehetünk; és hogyan lehetünk Jézusnak testvérei.

Ezek a tanítások mind-mind azt tükrözik számotokra, hogy valaki meghívott, valaki kitárja a kezét felétek, és valaki vár, hogy átölelhessen. De míg egész eddig eljutsz, hogy ezt az átölelést érezzed szíveddel, lelkeddel, egész lényeddel, addig, ugye, vannak szinte – a ti szavakat használva – lépcsőfokok, amelyen itt lent lehet, hogy elindulok, és szeretnék egy kicsit fölfele jutni rajta.

De mindig elmondottam, még ha visszamegyünk a kezdetekhez: Ne törekedjeteK nagyon magasra, mert onnan lehet nagyot esni, szinte alig tudod összeszedni magadat. Ha el is indultok ezen a lépcsőfokokon, próbáld választani a középutat, és a középutban felismerni azt, hogy ki szól hozzád, ki hívott meg, és kinek szeretnél engedelmeskedni megfontoltan a mindennap tanításában, hogy a kegyelem feléd áradjon, és működhessen rajtatok és bennetek. Mert akkor ti is el tudtok indulni az úton, és akkor számotokra ez a mai tanítás, hogy hallgassátok *Isten Evangéliumát*, már nem ismeretlen előttetek, hisz ha visszamentek egy pár gondolattal az elmúlt időbe, emlékezzetek, amikor azt mondtam a tanításban – a bűnbánat-idő végig arra ment –, hogy az *Élő Evangéliumot* adom nektek, az *Élő Evangéliumból* táplálkozzatok, az *Élő Evangélium* mutassa meg számotokra, hogy mitévők legyetek, és hogyan cselekedjeteK.

Úgy-e, ismerős, és jó rá gondolni?

Lehet, hogy azt mondd: „Ó, már régen volt! De most, hogy mondd, Uram, most elém vetítődnek a gondolatok, a tanításod a megtapasztalásában.”

Igen, csak néha ezeket a meghívásokat így kell felismerni és értékelni. Érezni, hogy ez a mai tanítás a jelenben hogyan és miképpen is szól felétek és hozzátok, mert hogyan van a megtérés, hogyan van jelen *Isten Evangéliuma*, hogyan van a meghívás és az elindulás a mindennapokban. Mert ezeket így szinte részletre lehet bontani. És akkor tudod, hogy: „Én, a Te gyarló testvéred – ahogy néha mondani szoktátok, a ti saját szavakat használva! –

hova is tudom besorolni magamat? De nem baj, Uram, ha nem vagyok teljesen minden szinten jelen, mert az azt jelenti, hogy még tanulhatok, megtapasztalhatok, kegyelmet kaphatok, és ezzel én is fejlődöm, és hű testvéreddé válhatok a felismerés által a követésben.”

Mert most csak, ma, a követést adom nektek, mert mikor meghívtam Simont, Andrást, Jánost és Jakabot, azoknak is itt most csak annyit mondtam, hogy: „Jöjjetek, és kövessetek.” És ők nyomomba léptek, és Utánam jöttek, és követtek.

És ti is, ha nyomomba léptek: Utánam jöttök, és követtek. S akkor felismeritek a kegyelem ajándékát, amely megerősít, amely megvigasztal, amely megmutatja, hogy nincs semmi elveszve, mert mindenből fel lehet állni, önmagunkra ismerni, megerősödni, és elindulni a meghívásban, a követésben, hogy „testvéreid lehessünk e jelen mindennapjaiban, mert ez egy csodálatos megtapasztalás, amelynek részeseivé válhattunk a mindennapokban”.

Ma ezzel a tanítással jöttem el közétek, ezzel a tanítással szólok hozzátok, és ezzel a tanítással majd adom áldásomat, amiben, az áldásban is, így szólok felétek, hogy: Térjete meg, hallgassátok *Isten Evangéliumát*, és jöjjetek, és kövessetek! Mert már nem azt mondom, hogy közel *lesz* vagy *van* Isten Országá, hanem azt mondom: Isten Országá már itt van, és aki megnyitotta a szívét és a lelkét, annál *benne van*, és működhet rajta és benne, és vezetheti a mindennapi élet útpályáján a meghívásban és a követésben.

És ennek reményében áradjon reátok most kiválasztott Mária testvér által áldásom, e megkezdett földi számításában az új évetek.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, világosítson meg benneteket a felismeréshez, a meghíváshoz, az elinduláshoz, hogy: „Tudjam, ki vagyok, hova tartozom, és hogyan szeretném élni e meghívásban életem, hogy valóban testvéred akarok-e lenni, Uram, Jézusom, megnyitni hozzá szívemet, hogy valóban Isten Országá eljőjön, és töltsse el szívemet, lelkemet, hogy működhessem rajtam és bennem. És ne úgy, ahogy én akarom, hanem úgy, ahogy Te akarod, Uram, mert a Te testvéred szeretnék megmaradni e megkezdett új évben is, ami előtt állok.”

A mai nap még egyre többen és többen várjátok, hogy az új évben hogyan és miképpen szólok hozzátok, hogy mi várható reátok.

Ismételten csak annyit mondok: jóslásokba nem bocsátkozok. A meghívást megadtam a felismeréshez. Lesznek majd nehéz napok, lesznek majd örömteli pillanatok. A nehézségeket meg kell küzdeni, az örömnapokat pedig meg kell élni.

És tudj különbséget tenni, hogy ki hívott meg ma téged, és kinek akarsz lenni testvére, és ez alapján hogyan szeretnéd élni az életed a cselekvések részében. Mert néha nem elég csak azt mondani, ahogy egy régebbi tanításban mondtam: „Uram, Uram!”, mert nem biztos, hogy felismerlek. Mert

a mondanivalóban élni és cselekedni is kell, és mindig tudni azt, kinek a gyermeke vagy, ki által élsz itt a Földön, ki hívott meg az útra, ki mondta, hogy: „Jöjj, és kövess!”, és „kihez szeretnék tartozni”.

És hogy ha ezeket felismered és elfogadod, és cselekszel, akkor a nehéz napok megélése is, nem azt mondom, hogy könnyűvé válik, de meg lehet küzdeni, a ti szavakat használva: harcolni, és utána örülni az örömpillanatoknak, amelyeket élhettek.

Ezt mondhatjuk úgy, hogy lesznek ilyen hullámvölgyek, hogy egyszer úgy érzed, fent vagy, az örömteli pillanatokban, és utána ismételtén úgy érzed, hogy lent vagy a nehézség pillanatának megélésében. De akkor sem kell elcsüggedni, hanem hinni és bízni mindabban, amit már eddig kaptatok a kegyelmek által, és amelynek részeseivé váltatok, és ami által ma is megkaptátok a meghívást a felismeréshez és az elfogadáshoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!